

פרשת דברים

"אֲנָשִׁים חֲכָמִים וְנְבוֹנִים... וְאַקָּח אֶת רָאשֵׁי שְׁבִטֶיכם אֲנָשִׁים חֲכָמִים וְיָדְעִים" (א, יג-טו).

הקשה מרן הראש"ל הגר"ע יוסף זצוק"ל: הרי מובא בגמרא בעירובין (דף ק:), שמשה ביקש שיביאו לו אנשים חכמים ונבונים, אך לבסוף נאמר שבאו רק אנשים חכמים וידועים, אבל נבונים - לא, וזאת משום שלא נמצאו בהם אנשים נבונים!

ויש להבין, איך יתכן שבאותו דור - שהיה דור דעה - לא נמצאו אנשים נבונים, והלא בדורות מאוחרים יותר נמצאו אנשים נבונים, וכמו שנאמר (דברי הימים א יב, לב): 'ומבני יששכר יודעי בינה לעיתים', ואם כן איך יתכן שבדורו של משה רבינו לא היו אנשים נבונים?

ובאר מרן זצוק"ל: נכון - הוא כינוי למי שמבין דבר מתוך דבר, ומעלה זו יגיע אליה האדם על ידי שהוא מתעמק ומתייגע בתורה להבין הלכות סתומות, לפלפל בהן עד שיגיע למסקנות הלכתיות. והנה, בדורו של משה רבינו כל הלכה שלא היתה ברורה להם, לא היו צריכים להתעמק בהבנתה, משום שהיו ניגשים אל משה רבינו בעצמו והוא היה מבאר להם אותה היטב. מכיון שלא היו מתייגעים להבין דבר מתוך דבר בתורה, על כן לא נמצאו באותו הדור אנשים נבונים.

אולם בדורות מאוחרים יותר היו צריכים לעמוד ולהתייגע בתורה, כי לא היה מי שיבאר להם היטב, לכן היו אז מצויים אנשים נבונים. (תורת הפרשה)

"לֹא תִכְרוּ פָנִים בַּמִּשְׁפָּט כִּפְסֹן כַּגֹּדֶל תִּשְׁמָעוּן" (א, יז).

כתב הש"ך (ח"מ ז, ב) בשם **ספר חסידים**, שאין לדין להסתכל בפניהם של בעלי הדין בעת שטוענים את טענותיהם, שכן 'אסור להסתכל בפני אדם רשע', ואמרו חז"ל (אבות א, ח): 'וכשיהיו בעלי דינים עומדים לפניך, יהיו בעיניך כרשעים'.

על דבורה הנביאה, נאמר (שופטים ד, ה): 'והיא יושבת תחת תומר דבורה בין הרמה ובין בית אל בהר אפרים, ויעלו אליה בני ישראל למשפט', ובגמרא במגילה (דף יד.) הקשו: 'מאי שנת תחת תומר?', ותירצו: 'אמר רבי שמעון בן אבשלום: משום ייחוד', כלומר: שלכאורה ייסור ייחוד כאשר שפטה את בעלי הדין, ועל כן אמר הכתוב ששפטה 'תחת תומר' - 'שהוא (עץ) גבוה, ואין לו צל, ואין אדם יכול להתייחד שם עימה כמו בבית' (רש"י בגמרא).

וכתבו התוספות: 'מפני היחוד - כשבאים אליה בני ישראל למשפט'.
והתמיהה מתבקשת: מה חידשו התוספות בדבריהם? הלא כך פשוט דברי הגמרא?

ועל כן הביא גאון עוזינו החיד"א, פירוש נפלא ששמע בילדותו:

התוספות התקשו איזה איסור ייחוד יש כאן, והלא עם שני אנשים כשרים אין איסור ייחוד (וכדעת הרא"ש והטור), והיא שפטה את ישראל, ואם כן היו תמיד שני בעלי דינים? ועל כן תירצו שהאיסור הוא **"כשבאים אליה בני ישראל למשפט"**, כי הלא אמרו (אבות א, ח): 'וכשיהיו בעלי דינים עומדים לפניך, יהיו בעיניך כרשעים', ואם כן אינם חשובים כשרים, ובאותה שעה יש חשש ייחוד, ועל כן נאלצה לשבת בחוץ, תחת תומר!

(חומת אנה)

"אֶעֱבְרָה בְּאַרְצָךְ... אֲכַל בִּכְסֶּפְךָ תִּשְׁבְּרִי וְאֲכַלְתִּי וּמִים בִּכְסֶּפְךָ תִּתֶּן לִי וְשִׁתִּיתִי" (ב, כז-כח).

כאשר התווה ציוותה (לקמן כג, ד) "לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה'", הטעימה זאת: "על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים". ולפ"ז יש להקשות מדוע כאן לא נאמר במפורש 'לחם בכסף תשברני ואכלתי', אלא לשון כללית - "אוכל בכסף תשברני"?

והנה ידועים דברי התוס' (ב"מ סד: ד"ה ולא) - "ולפי שהתורה התירה בהדיא, לא רצו להעמיד שם חכמים דבריהם". והוא כלל גדול בדברי סופרים, שחכמים אינם אוסרים דבר שהיתירו נכתב בתורה במפורש.

מעתה, אילו היה נכתב כאן 'לחם בכסף תשברני ואכלתי', לא היה כח ביד חכמים לגזור שאסור לאכול פת עכו"ם (ע"ז לו:), שכן אם היינו מוצאים שבני ביקשו במפורש 'לחם' מעכו"ם, הרי שהדבר מותר. והיות וידעה התורה שעתידים חכמי ישראל לגזור על פיתם משום בנותיהם, לפיכך לא כתבה במפורש 'לחם בכסף תשברני ואכלתי' שמזה משמע שמותר לאכול לחם עכו"ם, אלא כתבה "אוכל בכסף תשברני ואכלתי" שלשון זו יכולה להתפרש על מאכלים אחרים ולא דווקא על לחם.

(רביד הזהב)

"וַיְהִי בִּפְרָעִים שָׁנָה בַּעֲשֵׂתִי עֶשֶׂר חֹדֶשׁ בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ דָּפַר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֹתוֹ אֲלֵהֶם. אַחֲרֵי הַכְּתוּבָה אֶת סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחִשְׁבוֹן וְאֶת עֹוג מֶלֶךְ הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּעִשְׂתָּרַת בְּאֲדָרְעִי. בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן בְּאֶרֶץ מִזְרָאֵל הוֹאִיל מֹשֶׁה בָּאָר אֶת הַתּוֹרָה הַזֹּאת לְאָמְרוֹ" (א, ג-ה).
יש להתפלל: וכי רק בשנה הארבעים בראש חודש טבת דיבר משה ככל אשר ציווה ה'? הלא במשך כל הארבעים שנה דיבר אליהם את דברי ה'!

זאת ועוד: מה השייכות של 'אחרי הכותו את סיחון ועוג' - לדברי משה לשליחות ה'? **ועוד:** מהי כוונת 'הואיל משה באר' - והלא רק חזר על סיפור המעשיות, ולא על דיני התורה?

'ולהבין כל זה' - כותב הגאון רבי אלכסנדר זושא אלישיב זצ"ל, בעל 'אלף המגן' (גאון ודרשן מופלא, רב בצארי וחוטימסק שברוסיה, ובסוף ימיו רב בתל-אביב) - 'אקדים מה שאמרת: **בבואי לארץ הקדושה**, א' דסליחות תרצ"ה':

בגמרא בביצה (לה.) מסופר: 'כי סליק רבי אבא אמר: 'הא רעווא דאימא מילתא דתתקבל' (כשעלה רבי אבא מבבל לא"י התפלל: יהי רצון שאגיד דבר תורה שיתקבל ע"י חכמי המקום בכדי שלא אתבייש). ולכאורה יש להבין: מדוע לא התפלל כך בהיותו בחו"ל? וכי דוקא בא"י צריך לומר דברים של טעם?

אך הנה, מצינו כמה פעמים שאמרו חז"ל על חכמי בבל (ע' פסחים לד: זבחים ס: ועוד): 'משום דיתבי בארעא חשוכא, אמרי שמעתא דחשוכא' (=בבלי נקראת 'ארץ חשוכה', לפי שהיא עמוקה, ועל כן חכמיה אומרים שמועות 'חשוכות'), והוא תמוה: היעלה על הדעת שגדולי ארץ ישראל יחרפו ויגדפו, חלילה, תלמידי חכמים שבבבל, בדברים כאלו?

אולם הכוונה הפוכה ממש: לא לבזותם התכוונו, אלא כבוד גדול חלקו להם בזה! שהרי אמרו בבבא בתרא (קנה): 'אוריא דארץ ישראל מחכים', ולכן כשלא מצא חן בעיניהם דבר מסוים מתורתם של חכמי בבל, לימדו עליהם זכות ואמרו שלא היו אשמים בזה, ואילו היו בארץ ישראל - היו גדולים בתורה בהרבה מאשר הם בבבל, וזו היתה כוונתם: שרק משום שחכמי בבל יושבים בארעא חשוכא, הגיעו לידי אמירת 'שמעתא דחשוכא', ולא אשמתם היא זו!

ולכן רבי אבא, בבואו לארץ ישראל, התפלל שיאמר דבר המתקבל, כי עד עתה אם לא התקבלו דבריו - היתה אמתלא לומר שבבל, שהיא 'ארעא חשוכא', אשמה בזה, אבל אם עכשיו אם לא ימצאו דבריו חן בעיניהם - מה יאמר ומה ידבר?

ומעין זה אומר גם משה רבינו כאן: 'ויהי בארבעים שנה וגו' - וכבר הגיעו לגבול ארץ ישראל, וממילא התווספה להם חכמה, אז דיבר אליהם 'ככל אשר ציווה ה' אותו אליהם', אבל עד עכשיו היו בחוץ לארץ, שהיא 'ארעא חשוכא', ושם לא היה יכול לבאר להם את התורה כל כך.

רק 'אחרי הכותו את סיחון מלך האמורי וגו'', ואם כן עכשיו היא ארץ ישראל, הואיל משה 'באר את התורה הזאת', כי עכשיו הוא יכול לבאר להם היטב את התורה!

(ושלל לא יחסר)

"וַיִּבְרָךְ אֶתְכֶם כְּאֲשֶׁר דָּבַר לָכֶם" (א, יא).

מעשה שבאו אל מרן ראש הישיבה רבי יהודה צדקה זצוק"ל, ושאלוהו מפני מה כל הברכות של בן אחרות, הראשון לציון רבי מרדכי אליהו זצ"ל מתקיימות?

השיב להם הרב צדקה זצ"ל: אספר לכם סיפור. כשהרב היה נער צעיר בגיל 14 הוא ישב בישיבה ולמד ומידי פעם נהגו להביא לישיבה רבנים שונים לבחון את התלמידים של הישיבה. באחת הבחינות נשאלה השאלה לתלמידים: מדוע לא מברכים על מים אחרונים? ואילו אדם שמתקין מעקה בביתו שלא "פול הנופל" כלשון התורה, כן צריך לברך ברכה על מצוה זו?

אותו הרב לא הספיק לגמור את השאלה, והרב מרדכי אליהו שהיה אז בן 14 בלבד כבר קפץ להשיב. וכך אמר לו: יש פה חילוק עצום, במים אחרונים אתה דואג לעצמך שלא תסתכן מהמלח סדומית, וכשאתה דואג לעצמך מה פתאום שתתקן ברכה? זו לו מצוה, מפני שאתה דואג רק לעצמך. אבל לעומת זאת בעשיית מעקה, למי אתה דואג? לאחרים, שלא ייפלו. אם אתה דואג לאחרים - אז יש ברכה.

והוסיף ואמר על זה הרב צדקה: כיון שהרב מרדכי אליהו זצ"ל היה כל כולו דואג לאחרים, לכן יש לו כח לברכותיו, שהברכות שלו מתקיימות.

(עונג לשולחן שבת)

העלון מוקדש לשחרורם במהרה של כל השבויים בריאים ושלמים, לרפואת כל הפצועים, להצלחת וישועות כל אנשי הבטחון ועם ישראל בכל מקום שהם.

המעשה שלפנינו סופר על ידי הגאון רבי אשר דרוק שליט"א:

אברך חשוב המתגורר בעיר רחובות, התעורר בוקר אחד משנתו ולפתע חשכו עיניו, פשוטו כמשמעו. עינו היתה נתונה נפקחה והביטה נכחה, ואילו השניה כמו היתה נתונה תחת רטייה שחורה. חצי החדר שכנגדה נותר חשוך.

בתחילה סבר כי מדובר בטעות, הוא נטל את ידיו ומיהר לשטוף את עיניו במים צוננים, אולם הדבר לא הועיל. ברוב פחד ובהלה מיהר לחייג למוקד של קופת החולים, פקיד אדיב ענה לו ומשהבין את מצבו נרתם לעזרתו ועד מהרה השיג לו תור בהול במרפאתו של אחד מטובי רופאי העיניים בארץ. הרופא בדק היטב, ומשסיים את הבדיקה המקיפה הודיע לו ביבושת כי בהלתו לא הייתה לחינם, חיידיק נדיר מוזן שטרם נחקר די הצורך קינן בעינו וגרם לה להתנוון.

כאילו לא די בכך, הוסיף והבהיר לו הרופא כי אין בארץ הידע המתאים להתמודד עם חיידיק מסוג זה, אולם אף אילו היה, מצב העין נראה כבי רע. פנה האברך לרופאים אחרים לשמוע חוות דעת נוספות, אולם כולם היו תמימי דעים כי אפסה כל תקווה להציל את עינו.

בצר לו התייעץ האיש עם אחד מטובי עסקני הרפואה בארץ.

לאחר בירור מעמיק מצא הלה כי בבית חולים נידח באחת ממדינות ארצות הברית, נמצא רופא מומחה שכבר הספיק לצבור ניסיון רב בתחום זה. דא עקא, כי רופא זה מבקש סכום כסף רב תמורת הטיפול. מה לא יעשה אדם כדי להציל את ראייתו? האברך לא חשב פעמיים, הוא גייס הלוואות מכל מי שרק יכול, בסיוע אותו עסקן נקבע מועד מזורז לפגישה, ועד מהרה מצא עצמו בין שמיים וארץ בדרך לבוסטון בארצות הברית, כשליבו מלא תקווה לרפואתו.

מרפאתו של הרופא המומחה דמתה יותר למעבדה. החדר היה עמוס במכשירים שונים ומשונים בעלי עדשות ועיניות מוזרות למראה, והרופא לא פסח על אף אחד מהם. שעה ארוכה נמשכה הבדיקה המתישה, כשבסיומה הושיב הרופא את האברך על כיסא, הושיט לו כוס מים ומיד החל להרצות את תוצאות בדיקתו.

"צר לי להודיעך", בישר הרופא, "כי כל הבדיקות מראות שלא תשוב יותר לראות בעיניך. אם לא די

בכך, הרי שהחיידיק עומד לעבור לעין השניה, ולכן מומלץ לך לעקור את העין החולה בהקדם האפשרי ולקבוע תחתיה עין תותבת. אם לא תעשה זאת, עלול אתה למצוא את עצמך בימים הקרובים עיוור בשתי עיניך".

המידע שקלח מפי הרופא בטבעיות, היכה את מידענו בהלם מוחלט. לאחר השקעה וטרח כה מרובות ולאחר תקוות כה גדולות, התנפץ חלומנו לפתע על סלע המציאות, וליבו נשבר לרסיסים. הוא קם מהכיסא ובקושי הצליח להוציא מפיו כי מנקש הוא ארכת זמן של יום או יומיים כדי לענות את תשובתו, וכך בעיניים דומעות ובלב שבור יצא הוא מחדר הרופא אל הרחוב השקט.

במרחק של רחובות ספורים מהמרפאה, שכן בית הכנסת של הקהילה היהודית הקטנה, לשם החיש האיש את פעמיו. למרבה המזל, על אף שבית הכנסת היה ריק מאדם, היתה הדלת פתוחה. עד מהרה מצא האברך את עצמו עומד מול ארון הקודש, כשעיניו מוצפות בדמעות ורתחות. הוא החל להתייפח כפי שלא התייפח מעודו, אך לא ביקש מאום.

הוא עצם את עיניו ואמר בתחנונים: "סליחה, בושתי ונכלמתי להרים פניי אליך, ריבון העולמים. אנא, סלח לי על חמישים השנים בהם לא זכרתי להודות לך כראוי על אחת מאלף אלפי ריבוי רבבות הטובות שעשית עמדי מעודי ועד היום הזה, ועל כוח הראייה המופלא שחנת אותי בו. אף ברכות השחר שבהן הייתי אמור להודות על הראייה נאמרו על ידי בכל בוקר בפיוזר הדעת, אנא מחל לי".

כך במשך שלוש שעות רצופות עמד האיש כשפניו טמונות בפרוכת, ופיו אינו פוסק מלהביע תודה לריבון העולמים על שנים ארוכות שפעלו עיניו כשורה וסייעו לו באין ספור מצבים, תוך שהוא מפרט פרטים שונים שזכר.

אחר הוסיף והודה אף על יתר איברי הגוף ותועלתם, והכל תוך כדי בכיות עצומות. שלוש שעות לאחר מכן, כשחש האברך כי הוקל משאו הכבד, עצם את עיניו בשנית והוסיף תפילה בלב שבור על עינו המצויה בסכנה, שידי אדם קצרו מלהושיע, ורק אדון הנפלאות יכול להצילה. "ריבונו של עולם", התחנן האברך, "אנא תן לי את ההזדמנות לתקן את אשר עיויתי. הוציאה ממסגר נפשי כדי שאוכל להודות את שמך, והצל את עיני מכיליון כדי שאוכל להודות לך עליהן מעתה ועד

עולם סלה".

כשיצא מבית הכנסת בלב קל יותר, היתה כבר שעת צהריים מאוחרת. מבלי לדעת מדוע נשאוהו רגליו בשנית למרפאתו של הרופא. שעת קבלת הקהל כבר הסתיימה, אך הוא התחנן לפני הרופא כי יואיל לבדוקו בשנית. הרופא עמד לגחך לשמע הבקשה, אך משהביט בעיני האברך האדומות מבכי, נכמרו רחמיו והוא הסכים לעשות זאת. הוא חיבר את החולה למכשור המשוכלל והביט במיומנות בצגים שלפניו. מרגע לרגע הבחין האברך כי משהו מתרחש, מפי הרופא המכובד בקעו קריאות התפעלות באנגלית טיפוסית: "איטס וונדרפול! איי דונט בליב איט!".

מאי-שם הופיעו עמיתים למרפאה בחלוקים לבנים.

המקרה כפי הנראה כבר היה ידוע להם, ולפי התדהמה שניבטה מפניהם, הבין האברך כי אכן אירע הנס. העין, שמבחינה רפואית כבר נחשבה כמתה, שבה לפתע לגלות סימני חיים. ביום שלמחרת כבר נערך הניתוח שהשיב לו את ראייתו, וכמה ימים לאחר מכן שב האברך לארץ כשהוא מלווה בכינוי שהוצמד לו מפי הרופא: "נס מהלך". את קבלתו הוא לא שכח, מאותו יום ואילך לא פסק האברך מלהודות בכל עת מצוא.

בשבת שלאחר מכן ערך האברך 'קידושא רבא' בבית הכנסת, ובסעודה סיפר ברוב עם את סיפורו המפעים. אלא שבכך לא תם הסיפור. כחודשיים ימים לאחר מכן, קיבל האברך שיחת טלפון בלתי צפויה: "אינך מכירני", פתח הדובר שמעבר לקו, "אך אורח הייתי בבית הכנסת בשבת שערכת את סעודת ההודיה. הקשבתי לסיפורך המפעים והחלטתי לנסות להעתיקו. בביתי שתי בנות מוצלחות, בנות עשרים ושמונה ושלושים ושתיים. מה לא עשינו והיכן לא התפללנו כדי לזכות לראותן מקימות בתים בישראל, אולם ללא הועיל.

"בעקבות סיפורך החלטתי לנקוט יוזמה משלי, ביקשתי מבנותיי לרשום על דף פרטים רבים ככל האפשר שעליהן הן חשות חובה להודות. כך עשיתי גם אני, ולאחר מכן התכנסנו כל בני המשפחה יחדיו כדי להודות על כל הפרטים שרשמנו, וההמשך היה למעלה מכל דמיון. לפני כשלושה שבועות זכיתי לארס את הבכורה, ואמש זכיתי לארס גם את השנייה. גם אנו זכינו לראות בעינינו מה גדול כוחה של תפילת הודיה הבוקעת ממעמקי הלב.

(מתוך 'מאה ושניים סיפורים' - ח"ד, מאת הרב צבי נקר)

משולחנו של העורך

לילה ויום, לא פסיק פומיה מגירסא כאשר עיני הכל ראו, והוות נהירה שמעתתא מפומיה כימא דאיתיהבא וכו'.

בספר יד שאול על הל' נדרים (לגאון רבי יוסף שאול נתנזון זצ"ל, י"ד רלו, ט) כתב על הגה"ק רבי אברהם, שנקרא החסיד מאמסטרדם, שהיה מתענה שנים רבות משבת לשבת ולומד תורה יומם ולילה 'בעמידה'. וכן מסופר בקונטרס 'תולדות קדושת לוי' על רבי לוי יצחק מברדיטשוב (נדפס בסוף קדושת לוי, אות כב) שלמד ולימד בבית מדרשו עם מאות תלמידים כשהוא עומד. כמו"כ הביאו בספר 'זכרונות ומסורות על החת"ס' (עמ' 126) על מרן החתם סופר, שלמד ולימד בעמידה בין ביחיד ובין ברבים, עד אשר הזקנה קפצה עליו. וע"ע בחוט המשולש (עמ' נה) ובדרך צדיקים (עמ' רצז) מעין זה.

בספר חוט המשולש (עמ' רצז) כתב על הכתב סופר זיע"א, שכל עבודתו - הן הלימוד והן כתיבת החידושים - היתה בעמידה, ולא ישב אלא רק בסעודה, והקפיד שלא לישב בכסא גדול, שזהו עצלות, וגם נראה כישיבת קבע ורק 'לגור בארץ באנו'.

בספר 'וילקט יוסף' (תולדות גאון פולין, ריש הספר) הביא שהמקובל רבי יהודה לייב אשלג זיע"א בעל פירוש 'הסולם' על הזוה"ק אמר, שהוא סובל מאד מכאבי גלגלים, כי הוא למד הרבה תורה בעמידה. ואמר, שאע"פ שנדמה לאדם כי בישיבה השכל מתיישב יותר, אמנם האמת לא כן, כי כל מה שיגיעים עם הגוף ביותר, השכל מתיישב יותר.

והרה"ג שמואל ברוך גוטס הביא בקונטרס 'בעמדם יעמדו' (עמ' לא) ממרן הגר"ח קניבסקי זצוק"ל שהורה, שמי שיכול ללמוד בעמידה, אית ביה מעלה. ומ"מ, הזהיר כבר הגר"ח פלאגי זצ"ל בספרו מועד לכל חי (ח, יח) לגבי העמידה בליל שבועות והושענא-רבא ש'הכל לפי כוחו של האדם ובשלא יהיה צד יוהרא' [וע"ע בזה בבא"ח (א, במדבר ד) ובספרו ידי חיים (שאלה לג עמ' קנב)].

עקב בין הזמנים, העלון הבא ייצא בע"ה לפר' שופטים.

המעוניינים לקבל את העלון למייל לפנות למייל המערכת KSHABAT@INN.CO.IL

פנייה לשבת בענייני הלכה ואגדה

האם יש ענין ללמוד בעמידה? חלק ב' ואחרון תקציר:

בגמ' במגילה (כא) שנינו, מימות משה רבנו עד ימות רבן גמליאל היו לומדים תורה אלא מעומד מפני כבוד התורה, ומשמת רבן גמליאל ירדה חולשה לעולם והתחילו ללמוד בישיבה וכו'. ופליגי המפרשים, האם לפני ימות ר"ג היה מותר ללמוד בישיבה או לא. וכתבו השל"ה ועוד, שאף בזמננו, יש שבח ומעלה ללמוד בעמידה, והוא בכלל מכבד את התורה.

המשך: בספר הנפלא 'ישראל במעמדם' (ח"ב, עמ' תשלד-תשלח) הביא על רבים מגדולי וצדיקי הדורות שדקדקו ללמוד מעומד; יש מהם שלמדו כל לימודם בעמידה, ויש מהם שרק חלק מלימודם למדו מעומד:

החיד"א בשם הגדולים (מעי' גדולים, י קפא) כ', שרבי יוסף שמואל מקראקא בעל 'מסורת הש"ס', שנה משנתו מ"ב פעמים וכו', 'ושמעתי נפלאות על הרב הנזכר שלמד כ"ה שנה תורה 'מעומד' ולמד תורה לשמה, והיו דבריו נשמעים בשמים כאחד מהראשונים'. וכ"כ עליו בספר 'רבני פראנקפורט' (עמ' 298).

הגאון רבי אלעזר קליר זצ"ל מספר בספרו 'חוות איר חדש' על רבו - השאגת אריה זצ"ל, שפעם אחת נתאכסן בבית חמוי במשך כארבע ימים, ובאותו פרק חזר גם על כל מסכת בבא בתרא עם התוס' והרא"ש 'בעמידה'.

בספר 'מופת הדור' (יב, ה) הביאו על הגאון הנועד ביהודה שלמד תמיד עם התלמידים בעמידה עד שהגיע לימי הזקנה, ואף בבית הכנסת לא ישב.

בהקדמת שו"ע הרב כותבים שם שני בניו על סדר השתלשלות עריכת השו"ע ע"י אביהם הקד' בעל התניא, ובתוך דבריהם כתבו, שבהיותו בן שלושים שנה חזר על כל התלמוד עם כל הראשונים והאחרונים ט"ז פעמים, ובפעם הט"ז, בהיותו בק"ק מהלוב שאצל נהר דניסטור, חזר בפעם הט"ז 'על כל התלמוד בעמידה